

er den, at han i Almindelighed holder sig til de løbende Udgifter, men naar Pinen bliver ham for haard, springer han over. Jeg har ikke kunnet finde noget andet System deri. Og hvad Landstthinget og særlig Landstthingets Ordfører angaar, da er Landstthingets Opfattelse jo nærmest den, at Ministeriet efter den midlertidige Finantslov har Lov til at anvende alle de Udgifter der staa paa Finantslovforlaget. Det er en Mening, jeg ikke behøver at diskutere her i denne Sal, thi der er Ingen, der vil optage den, og det er navnlig en Mening jeg aldeles ikke behøver at diskutere lige overfor den høitærede Conseilspræsident, thi hvis der var Noget, han næsten med Indignation viste fra sig, da var det den Tanke, at han skulde være berettiget til at udgive Alt, hvad der staaar paa Finantslovforlaget. Hver Gang den høitærede Conseilspræsident har havt Ordet under disse Forhandlinger, har han paa det mest indtrængende lagt os paa Hjerte, at selv efter et Forslag, der gaar ud paa i en saa overordentlig Grad at udvide Ministeriets Myndighed som det her foreliggende, har han aldrig tænkt paa, at han skulde kunne udgive Alt, hvad der staaar paa Finantsloven. Det behøver jeg altsaa ikke at gaa nærmere ind paa, den Theori vil Ingen godkjende her, saa vidt ere vi nemlig endnu ikke komne, at man for Alvor vil forsøgte en saadan Paastand som den, at Ministeriets Forslag til en Finantslov, at Ministeriets Begjæring om Bevillinger skulde være det Samme som Bevillinger. Det ses altsaa, at der i Virkeligheden slet ikke er nogen Theori paa den anden Side. Naar man spørger Høire, hvad Meningen er med den midlertidige Finantslov, da have de intet Svar, i alt Fald ikke noget fælles Svar den Ene siger Noget i Ost, den Anden i Vest. Det viser kun, at den midlertidige Finantslovs sande Indhold generer den Regering, der skal administrere efter en saadan midlertidig Finantslov, men det viser ingenlunde, at der er nogen Tvivl om den midlertidige Finantslovs sande Forstaaelse. I Virkeligheden er der kun en Mening om den midlertidige Finantslov, og der har i tidligere Tid ikke været mere end en Mening, før det Parti, der kalder sig Høire, fik en Interesse i at gjøre ikke en anden Mening gjældende, thi det havde de jo aldrig gjort, men i at modsigte det, som man hidtil aldeles ikke tvivlede om, og denne Mening er fort og godt den, at det Gamle bliver staaende, indtil man enes om noget Nyt.

I mit første Foredrag søgte jeg at vise, hvorledes det ogsaa var den naturlige Me-

ning, hvorledes det var det nødvendige Resultat, som man strax, første Dieblif maatte komme til, men jeg vil i Dag lidt yderligere paavise, hvorledes det i Virkeligheden ogsaa var det klogeste det mest forfatningsmæssige Resultat, man kunde komme til. I den Opfattelse af den midlertidige Finantslov; som jeg her har gjort gjældende, have vi et helt System, et fuldt afsluttet, klart Princip, som er let at anvende, og som i sig er en Helhed. Hver Gang man gjør et Forsøg paa at komme ind paa noget Nyt, kommer man til Noget, der ikke er en midlertidig Finantslov, men som er en Krøbling af en Finantslov. Se vi paa Ministeriets Forslag her eller paa de andre Forslag, som man har fremsat, vil man finde, at det er hverken det Nye eller det Gamle, men det er noget Gammelt, blandet sammen med noget Nyt, Noget, som hverken er hugget eller stukket. Det er med andre Ord ikke noget færdigt System, men det er Brudstykker af to forskjellige Systemer, der ikke lade sig forene. Det er et Misforhold af en Finantslov, et Forsøg paa at gjøre Finantsloven efter, det, som vi have liggende her for os; men det var det Sidste, der faldt en Rigsdag ind, der laa Grundloven saa nær som Rigsdagen i 1850, det var det Sidste, den vilde gjøre, at foregribe Finantslovbehandlingen, lave Noget, der skulde være et Surrogat for en Finantslov. Dersom man f. Ex. tog den Grundsatning, som det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) har gjort gjældende, at det, som begge Thing vare enige om, burde være den midlertidige Finantslovs Indhold, er det ganske vist et Grundlag, som man kunde tage om, og som man maasse ogsaa kunde enes om uden stor Modsigelse, men det, jeg vil gjøre gjældende, er, at det er fuldstændig i Strid med den Tanke, der laa til Grund for Rigsdagen i 1850, det er fuldstændig i Strid med det Princip, der ligger i den midlertidige Finantslov, og som er det, at vi blive ved det Gamle. Dette Princip om, hvad Thingene ere enige om, misfjender navnlig en Hovedgrundsatning, som altid er bleven holdt høit op ved Finantslovbehandlingen, nemlig Finantslovens Enhed. Det lader sig aldeles ikke gjøre gjældende, at fordi Thingene have stemt for en Bevilling under Behandlingen af Finantsloven, de derfor ere villige til at bevilge den samme Post rent og purt for sig, aldeles ikke. Finantsloven er en Enhed, det ene hænger sammen med det andet. Naar vi sidde og bevilge i dette Thing paa Finantsloven, bevilge vi en Række Poster, som vi aldeles ingen Interesse have for, ja, som vi maasse snarere vilde have Interesse for at